

Online, 2010

- Mikor kerültél először kapcsolatba a zenével?

- Már az óvodában is énekeltem, de akkor még nem mutatkozott meg, hogy különösebb tehetségem lenne ehhez az elfoglaltsághoz. Az általános iskolai felvételin aztán az éles fülű tanárnők észrevették, hogy van hallásom, ritmusérzésem, és ezt édesanyám tudtára adták. Szerencsére a szüleim nem tiltakoztak ellene. Bár korábban nem volt célom, hogy zenét tanuljak, 7 évesen megpecsételődött a sorsom. A zeneiskolában mindenkinek kötelező volt valamilyen hangszeren tanulni. Az én választásom a hegedűre esett. Emellett az általános iskola első évétől egészen az érettségi végéig kitartottam. Nagyon jó alap volt a zeneiskola. Már első osztályban minden héten 5 énekóránk volt, pluszban még a hegedű órák és a kórus.

- A kórustagság meghatározó volt az életedben. Nem éreztél olyan fiatalon sem, hogy teher számodra?

- Egyáltalán nem. Az általános iskolai gyermekkor az alapja mindennek. Van egy közösség, egy folyamatos készülődés, színpadi jelenlét. Kóruséneklési versenyeken indultunk, elkezdtünk hozzászokni ahhoz, hogy megmérettessük magunkat. A zene intenzíven jelen volt az életemben már 8-10 évesen is. Amikor nyolcadik osztályban jött a pályaválasztás, nekem ott volt a lehetőség, hogy hegedűsnek menjek. Akkor valahogy azt éreztem, hogy nem szeretnék zenei pályára lépni, ezért a gimnáziumot választottam. Annak ellenére, hogy hegedűművész nem akartam lenni, a hangszert nem tettem le. Magántanárhoz kezdtem járni, és énekeltem egy felnőtt kórusban.

- Az általános gimnáziumot azonban mégis felváltotta a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola. Miért?

- Második voltam, amikor az osztálytársaimnak már konkrét céljaik voltak arról, hogy mivel szeretnének foglalkozni felnőtt korukban. Nekem pedig fogalmam sem volt. Ekkor már magánénekesnek tanultam, képeztem a saját hangomat. Egy külföldi út során beszélgettem egy énekessel, és ő azt mondta, csak azzal foglalkozzak, amit igazán szeretek. Ekkor jöttem rá, hogy imádom a zenét, szeretek énekelni, és talán ez az én utam. Az érettségit 2002-ben már a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola magánének szakos növendékként tettem le.

- Nem féltél a változástól, hogy az érettségit megelőző évet egy új iskolában kezded?

- Nem, mert ott kezdtem el jól érezni magam. A Csokonai Gimnáziumban eltöltött évek alatt én csodabogárnak számítottam. Nem éreztem magam rosszul ott sem, de az igazi közegemet a zeneművészeti szakközépiskolában találtam meg. Hasonló érdeklődésű emberekkel találkoztam, és nagyon örültem ennek a váltásnak. A fiúknál az énektanulást úgyszólván csak mutálás után lehet elkezdni. Annak, hogy 14-15 évesen elkezdjem komolyan terhelni a hangom, semmi értelme nem lett volna. Így pont ideális volt, hogy 16-17 évesen kezdtem neki.

- Még le sem érettségiztél, amikor bekerültél a Csokonai Színház kórusába mint kíséret. Hogyan élted meg ezt a lehetőséget?

- 2002 januárjában egy szerencsétlen betegség hullám söpört végig a színházban, és a Varázsfuvola előadásba kellett beugranom, de a java csak ezután jött. A színház akkori karigazgatója az eltelt 5 előadás után azt mondta nekem, hogy szeptembertől visszavárnak a kórusba. Fantasztikus érzés volt, hogy az érettségi után van hova mennem, ráadásul ez már profi kórus volt, ami azt jelentette, hogy fizetést kaptam érte. 19 évesen én voltam a legfiatalabb kórustag. Az első év erőteljes tanulásból állt. Nagyon hálás vagyok Lovas Gabriella karigazgatónak, aki meglátta bennem a tehetséget és felvett. Egyáltalán nem volt szokványos, hogy valaki ennyire fiatalon bekerüljön. Olyan művekben szerepeltem, mint Kodály Székelyfónója, vagy Wagner Lohengrinje, amely életem első teljes operája volt, amit meg kellett tanulnom.

- Pihenésre nem sok idő jutott, hiszen 2003-ban elkezdted a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán a magánének szakot. A következő két évben részt vettél több hazai és nemzetközi énekversenyen, majd 2005-be elindult az Adagio is.

- Fejlődtem, érett a hangom, és éreztem, hogy szeretnék már kilépni a kórus harmadik sorából. Az első nemzetközi énekversenyemen 2005 májusában vettem részt, melyet az ausztriai Deutschlandsbergben rendeztek meg. Bejutottam a legjobb 8 énekes közé, és itt figyelt fel rám Claudia Rüggeberg énektanár is, akinél egy évet tanultam a grazi Zeneművészeti Főiskolán. Intenzív időszak volt, hiszen ekkor kezdődött az Adagio is. Ekkor már elvágódtam a kórusból, így Graz és az Adagio is jó lehetőség volt arra, hogy váltsak. A grazi tanulmányokkal egy időben, Olaszországban részt vettem Mirella Freni mesterkurzusán. Utólag azt mondom, hogy Olaszország kicsit korán jött, már máshogy fognám fel, amiket ott mondtak nekem. Sokat utaztam – 100 ezer

kilométert vezettem egy év alatt -, és ez megosztotta az erőmet. 22 éves voltam ekkor, és nagyon élveztem, hogy elindult az életem.

- A nemzetközi tanulmányok után már szólistaként tértél vissza a Csokonai Színházba. Úgy tűnt, jó döntést hoztál, amikor az utazás és az egyetem halasztása mellett döntöttél.

- Igen, 2006 őszén életem első operafőszerepében mutatkozhattam be, Debrecenben. Mozart Szöktetés a szerájból című művében Pedrillo szerepét alakítottam. Folytattam az egyetemi tanulmányaimat is, és az Adagióval is egyre nagyobb sikereket értünk el.

- 2005-ben különdíjjal jutalmaztak a szegedi "Simándy József Énekversenyen", amit 2007-ben újra te kaptál meg. 2009 februárjában a finnországi Jyväskyläben megrendezett tenor versenyen harmadik helyezést értél el, és szintén ebben az évben elindultál az "Operaverseny és Fesztivál a Mezzo Televízióval" elnevezésű versenyen is, ahol a döntőbe kerültél. Mi motivál arra, hogy elindulj ezeken a versenyeken?

- A fő szempont, hogy megismerjem a lehetőségeimet és a korlátaimat, hogy megtudjam, mi az, amivel rendelkezem, mennyit érek, mi az, amit én kaptam. És össze tudjam hasonlítani magamat a világ többi részén élő énekessel.

- Úgy tűnik, hogy tudatosan járod a saját utad. De van olyan énekes, aki különösen nagy hatással volt rád?

- Sok mindenkit hallgatok, elsősorban tenoristákat. Persze, hogy vannak olyanok, akiknek példaértékű a pályája. Minden énekes egy egyéniség, és mindenkinek egyéni az útja. Az én utam is megvan. Az, hogy kórista voltam, hogy énekelek az Adagióban, és mellette operaénekes vagyok. Mindenkinek van egy saját hangja, és azon kell énekelni. Nagyon tiszteltem Pavarottit, de az nem lenne jó, ha én az ő hangján akarnék megszólalni. Nekem a saját tehetségemből kell dolgozni, és aszerint kell énekelnem. Tiszteletben tartom az elődöket. Számomra az opera a hagyományokra épül. Azt, amit Verdi vagy Puccini írt nem lehet felrúgni. Amit ők leírtak, az kőbe van vésve, és én azt nem másíthatom meg. Persze hozzá kell tennem a saját gondolataimat, elképzeléseimet, hiszen színházról beszélünk. Ma már elfogadják, hogy az opera is színház. Ott is karakterek vannak, amit adott esetben nekem kell felépíteni.

- Szerencsére az operajátszás pont ebbe az irányba halad, hogy nem elég, ha valaki kiáll, és szép hangon elénekel egy áriát.

- Pontosan. Sokkal nagyobb hangsúlyt fektetnek manapság a játéokra, mint régebben. Ez az operajátszás útja. A nagy zeneszerzők tudták, hogy mit írnak le, miért és hogyan. A szép hang nagyon fontos, de önmagában nem elég, azzal tudni kell bánni. Én nagyon szeretek játszani, szeretek rendezőkkel dolgozni, mert szükségem van az utasításokra. Leszúrt lábbal soha nem tudtam énekelni.

- Az eddig megformált karakterek segítettek ebben?

- Fiatalon nem jó, ha rögtön főszereppel kezd az ember. Fokozatosan kell hozzászokni, hogy ne legyen akkora a teher. Pedrillóval kezdtem, ami egy buffo

tenor, amire a comprimario olasz kifejezést is szokták használni, jelentése annyi, hogy az "első melletti tenor". A buffo tenor bohóckodik, de ezt a kifejezést nem szeretem, mert nekem lírai tenor hangom van. A karakter tenor megformál egy szerepet, és engem többnyire eddig ezek találtak meg.

- 2009-ben megszerezted a diplomát, és Budapestre költöztél. Meguntad Debrecent?

- Nem, de ott már nem éreztem azt a lehetőséget, bizalmat, amit szerettem volna. Úgy döntöttem, megpróbálok Budapesten érvényesülni, noha nem vagyok egyik színháznak sem a tagja. Nem kerültem be a budapesti vérkeringésbe, de nem érzem, hogy ez baj lenne. Most a Miskolci Nemzeti Színházban Szu Csong szerepére készülök. Lehár Ferenc A mosoly országát februárban mutatjuk be. Életem első főszerepe, és óriási feladat. Mindig is a debreceni Csokonai Színházat fogom az anyaszínházamnak tekinteni, de azt a lehetőséget, amit most nem kaptam meg tőlük, azt Miskolc megadta.

- Mindig elfogadsz minden lehetőséget, minden szerepet?

- Eddig még nem volt olyan, amit vissza kellett volna utasítanom. Sokan féltének a miskolci szereptől is, de tudom, hogy képes vagyok rá. A véremmé vált a zene, soha nem gondoltam, hogy mást kellene csinálnom. Remélem, meg fognak találni azok a szerepek is, amiket igazán szeretnék, a lírai szerepkör. Hiszem, hogy vannak lehetőségeim. Nekem színpadon kell állnom. Próbálni akarok, gyakorolni, tanulni. Szükségem van arra, hogy felgördüljön a függöny, és szerepet alkossak. Egy férfiember 55 évesen még férfi. En 30 év múlva is a pályán szeretnék lenni. Ilosfalvy Robi bácsi még 70 évesen is Bánk bánt énekelt. Nem látok ennyire előre, de az a célom, hogy évtizedek múlva is színpadon legyek. Ha ma még nem énekelek az Magyar Állami Operaházban, majd fogok, három, öt vagy tíz év múlva.